AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2004. szeptember 21. *

A T-104/02. sz. ügyben,

a **Gondrand Frères SA francia szállítmányozási vállalat** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: M. Famchon ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Durand, B. Stromsky és X. Lewis, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

egy meghatározott esetben a behozatali vámok elengedése indokolatlanságának megállapításáról szóló [nem hivatalos fordítás], 2002. január 14-i C(2002) 24. sz. végleges bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: francia.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh elnök, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi és M. E. Martins Ribeiro bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2003. december 18-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A Bulgáriából és Lengyelországból származó, végleges dömpingellenes vám megfizetése alól mentességben részesülő exportőrökön kívüli vállalkozások által kivitt, karbamid és ammónium-nitrát-oldat keverékének behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló [nem hivatalos fordítás], 1994. december 22-i 3319/94/EK tanácsi rendelet (HL L 350., 20. o.) (39) preambulumbekezdése és az ideiglenes vámmal biztosított összegek végleges beszedéséről szóló „Dömpingellenes intézkedések" elnevezésű H. cím az alábbiakat írja elő:

„Figyelembe véve a közösségi iparágat ért, pénzügyi veszteségekkel jellemzett jelentős kárt, valamint amiatt, hogy értékvám kivetése e szezonális és árváltozásokra érzékeny termék közösségi piacának árhelyzetére sérelmes lenne, tekintettel továbbá

a különböző, harmadik országokbeli társaságok közvetítésével történő egyes behozatali hálózatokra, indokolt egy olyan mértékű változó vám kivetése, amely lehetővé teszi a közösségi iparág számára az áraknak a bolgár vagy lengyel importőrök vagy azon felek által közvetlenül kiszámlázott behozatal szempontjából nyereséges mértékre emelését, akik az érintett terméket a vizsgálat folyamán exportálták, másrészt indokolt egy azonos alapon számítandó külön vámtétel kivetése minden más behozatal esetében a dömpingellenes intézkedések kijátszásának elkerülése végett."

2 A 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdése a következő végleges dömpingellenes vámot állapítja meg:

„A Lengyelországból származó behozatalokra kivetett dömpingellenes vám értéke egyenlő a termék 89 ECU-s tonnánkénti behozatali minimálára és a termék tonnánkénti, (költség, biztosítás és fuvardíj [CIF[ ) közösségi határparitáson számított, [Közös Vámtarifával] (KVT) növelt ára közötti különbségével minden olyan esetben, amelyben a tonnánkénti, CIF közösségi határparitáson számított, KVT-vel növelt ár alacsonyabb a behozatali minimálárnál, valamint ha a szabad forgalomba bocsátott behozatalok közvetlenül az alábbiakban felsorolt, lengyelországi exportőrökkel vagy termelőkkel kapcsolatban nem lévő importőr felé kerültek kiszámlázásra:

[...]

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy,

— (kiegészítő TARIC-kód: 8793).

Azon szabad forgalomba bocsátott behozatalok tekintetében, amelyek nem közvetlenül valamelyik fent hivatkozott, lengyelországi exportőrrel vagy termelővel kapcsolatban nem lévő importőr felé kerültek kiszámlázásra, a következő külön vámtételt kell kivetni:

A Zakłady Puławy Azotowe [...] által tanúsított [...] termék (kiegészítő TARIC-kód: 8795) tekintetében [...] tonnánként 19 ECU a termékre kivetendő külön vámtétel [...]."

3 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: vámkódex) 236. cikke előírja, hogy a behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor vagy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a hivatkozott vámkódex 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe. Mindazonáltal, visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint fizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

4 A vámkódex 239. cikke (a továbbiakban: méltányossági kikötés) a következőket írja elő:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

— amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni,

— amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz a vámok összegének az adóssal való közlésétől számított tizenkét hónapon belül ilyen irányú kérelmet nyújtanak be. Kellően indokolt, kivételes esetekben azonban a vámhatóság engedélyezheti ennek a határidőnek a meghosszabbítását."

5 A vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 905. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha az a döntéshozó vámhatóság, amelyhez a Vámkódex 239. cikkének (2) bekezdése szerint a visszafizetésre vagy elengedésre irányuló kérelem benyújtásra került, a 899. cikk alapján nem tud határozatot hozni, de a kérelmet olyan bizonyítékok támasztják alá, amelyek a körülményekből eredő olyan különleges helyzetet képezhetnek, amelynek során az érintett személy részéről sem csalárd szándék, sem nyilvánvaló gondatlanság nem merülhet fel, az adott hatóság tagállama az ügyet a 906–909. cikk alapján történő elintézés céljából a Bizottsághoz utalja. [...]"

6 A francia vámkódex 399. cikke a csalással „érintett személyként" azokat határozza meg, akik csempészet vétségében, illetve vámnyilatkozat nélküli bevitel vagy kivitel vétségében bármilyen módon közreműködtek. A csalással érintett személyekkel szemben a bűncselekmény elkövetőivel azonos, illetve ezenfelül ugyanezen kódex 432. cikkében felsorolt jogelvonással járó szankciók szabhatók ki.

A jogvita alapjául szolgáló tények

7 A felperes engedélyes vámügynöki tevékenységeket végző francia társaság. 1996. augusztus 22-én és 23-án, valamint szeptember 17-én a roueni (Franciaország) vámhivatalnál szabad forgalomba bocsátott, három rakomány, Lengyelországból származó, karbamid és ammónium-nitrát-oldat keveréket három francia társaság, tudniillik az UNCAA, a Champagne Fertilisants és az EFI Trade részére (a továbbiakban: címzett társaságok) nevében.

8 Az árukat a francia Evertrade társaság vásárolta meg a lengyel Zaklady Azotowe Pulawy vállalattól (a továbbiakban: ZAP). Először a ZAP számlázta ki az árukat az Evertrade felé, majd az Evertrade a címzett vállalatok felé számlázta ki azokat (az 1996. augusztus 12-i, 96.00230. és 96.00231. sz. számlák a Champagne Fertilisants felé, a 96.00232. sz. számla az UNCAA felé, valamint az 1996. augusztus 21-i, 96.00243., 96.00244., 96.00245. és 96.00246. sz. számlák az EFI Trade felé).

9 A felperes által benyújtott vámáru-nyilatkozatok a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdésén alapuló, a dömpingellenes vámok alóli mentesség iránti kérelmet tartalmaztak. A roueni vámhivatal vámigazgatási szervei (a továbbiakban: illetékes vámigazgatási szerv) engedélyezte az áruk beléptetését, és ACD (okmányokkal egyezően elfogadott) megjegyzéssel látta el ezeket a vámáru-nyilatkozatokat azok 1996. augusztus 22-i, 23-i és szeptember 17-i benyújtásakor. Az Evertrade által kiállított hét számlát (lásd a fenti 8. pontot) ezekhez a nyilatkozatokhoz csatolták.

10 1997. július 4-i levelében a roueni interregionális vámigazgatóság vám- és közvetett adók főbeszedője értesítette a felperest, hogy a vámáru-nyilatkozatok utólagos ellenőrzését követően megállapította, hogy a kérdéses behozatalokat nem közvetlenül a ZAP számlázta ki a három címzett társaság felé. Úgy ítélte meg, hogy ebben az esetben a termékre vonatkozó tonnánkénti 19 ECU-s külön vámtételt kellett volna

alkalmazni, és hogy a felperes köteles dömpingellenes vám címén 1 757 175 francia frank (FRF), közvetett hozzáadottérték-adó (TVA) címén pedig 96 643 FRF, összesen 1 853 818 FRF összegű vámtartozást (a továbbiakban: dömpingellenes tartozás) megfizetni.

11 A felperes 2000. augusztus 3-i, a fő vámparancsnokhoz (Rouen) intézett levelében a vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése és 239. cikkének (1) bekezdése alapján kérte a vele szemben kivetett dömpingellenes vámok elengedését. 2000. december 12-én a francia vám- és közvetett adók parancsnoksága értesítette a felperest, hogy a kérelmét a vámkódex 239. cikke alapján a Bizottsághoz továbbították.

12 A Bizottság 2002. január 14-i C(2002) 24 sz. végleges határozatában – amely megállapította, hogy egy meghatározott esetben a behozatali vámok elengedése nem indokolt — elutasította ezt a kérelmet (a továbbiakban: megtámadott határozat).

Eljárás és a felek kérelmei

13 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. április 8-án benyújtott keresetlevelével a felperes megindította ezt az eljárást.

14 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) úgy határozott, hogy bizonyításfelvétel nélkül nyitja meg a szóbeli szakaszt.

15 Mivel a felperes nem jelent meg a 2003. december 18-án tartott tárgyaláson, a hivatalvezető megerősítette, hogy a tárgyalásra szóló idézést megküldték a felperes által megjelölt luxembourgi kézbesítési meghatalmazott részére, és ennek az idézésnek a tértivevénye visszaérkezett az Elsőfokú Bíróság Hivatalához. Miután az eljárás felfüggesztésének lehetőségéről konzultált a Bizottsággal, az Elsőfokú Bíróság a tárgyalás folytatása mellett döntött, miután a Bizottság e kérdés eldöntését az Elsőfokú Bíróság bölcsességére bízta.

16 Az Elsőfokú Bíróság a tárgyaláson meghallgatta a Bizottság szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait.

17 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;

— semmisítse meg a megtámadott határozatot;

— rendelje el a felperessel szemben kivetett dömpingellenes vámok elengedését.

18 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A felperessel szemben kivetett dömpingellenes vámok elengedésének Elsőfokú Bíróság általi elrendelése iránti kereseti kérelem elfogadhatóságáról

A felek érvei

19 A Bizottság a felperes azon kereseti kérelmének elfogadhatatlanságára hivatkozott, hogy az Elsőfokú Bíróság rendelje el a felperessel szemben kivetett dömpingellenes vámok elengedését. A Bizottság azzal érvelt, hogy az Elsőfokú Bíróság valójában nem jogosult arra, hogy az elengedésre vonatkozó határozatok meghozatalára hatáskörrel rendelkező intézmények helyett eljárjon.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre arra, hogy az EK 230. cikkre alapított, jogi aktus megsemmisítése iránti kereset keretében utasítsa a közösségi intézményeket, vagy helyettük járjon el. Amennyiben ugyanis az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti a megtámadott jogi aktust, az EK 233. cikk értelmében az érintett intézmény köteles megtenni a megsemmisítésről rendelkező ítéletben foglaltak végrehajtásához szükséges intézkedéseket (lásd az Elsőfokú Bíróságnak a T-67/94. sz., Ladbroke Racing kontra Bizottság ügyben 1998. január 27-én hozott ítélete [EBHT 1998., II-1. o.] 200. pontja, valamint a T-133/95. és T-204/95. sz., IECC kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 16-án hozott ítélete [EBHT 1998., II-3645. o.] 52. pontja). Ennélfogva a felperes azon kereseti kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság rendelje el a vele szemben kivetett dömpingellenes vámok elengedését, mint elfogadhatatlant elutasítja.

Az ügy érdeméről

21 A felperes – kereseti kérelmének alátámasztásaként — három jogalapra hivatkozik: elsőként a dömpingellenes tartozás fenn nem állására, másodikként a nyilvánvaló értékelési hibára, harmadikként pedig a megtámadott határozat alaki hibájára.

A dömpingellenes tartozás fenn nem állására alapított első jogalapról

A felek álláspontjai

22 A felperes vitatja a dömpingellenes tartozás fennállását. Azzal érvel, hogy a ZAP által az Evertrade felé, és következésképpen az Evertrade által a címzett társaságok felé számlázott ár jóval magasabb volt a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében megállapított 89 ECU-s behozatali minimálárnál, ennél fogva nem volt szó dömpingárról. A felperes véleménye szerint a dömpingellenes vámok pénzügyi terhének a vámügynökre rovása olyan behozatalok címén, amelyek kétséget kizáróan nem képezik sem dömping, sem dömping kijátszás tárgyát, mind ténylegesen, mind jogilag, mind méltányossági szempontból elfogadhatatlan helyzetet teremt.

23 A Bizottság megállapítja, hogy a felperes nem érvelhet a dömpingtartozás fenn nem állásával a megtámadott határozat érvényességének vitatása céljából. A méltányossági vámtartozás-elengedés tárgyában hozott határozatai ugyanis nem valamely vámtartozás fennállásáról foglalnak állást (lásd a Bíróságnak a C-413/96. sz. Sportgoods-ügyben 1998. szeptember 24-én hozott ítélete [EBHT 1998., I-5285. o. [39–43. pontja és az Elsőfokú Bíróságnak a T-195/97. sz., Kia Motors és Broekman Motorships kontra Bizottság ügyben 1998. július 16-án hozott ítélete] EBHT 1998., II-2907. o.] 36. pontja).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

24 Az Elsőfokú Bíróság utal arra, hogy a vámkódex 239. cikke „általános méltányossági kikötésnek" minősül. Ez a rendelkezés és a végrehajtási rendelet 905. cikke olyan rendkívüli helyzet szabályozására szolgálnak, amelyben az adott gazdasági szereplő van a többi, azonos tevékenységet végző szereplőhöz képest (lásd e tekintetben a Bíróságnak a C-86/97. sz. Trans-Ex-Import-ügyben 1999. február 25-én hozott ítélete [EBHT 1999, I-1041. o.] 18. pontját és a C-61/98. sz. De Haan-ügyben 1999. szeptember 7-én hozott ítélete]EBHT 1999, I-5003. o.] 52. pontját). A méltányossági kikötés és a végrehajtási rendelet 905. cikke nevezetesen akkor alkalmazandók, amikor az adott gazdasági szereplő és a közigazgatási szerv közötti viszonyt meghatározó körülmények olyan jellegűek, hogy nem lenne méltányos az adott gazdasági szereplőnek olyan hátrányt okozni, amelyet egyébként nem szenvedett volna el (az Elsőfokú Bíróságnak a T-42/96. sz., Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben 1998. február 19-én hozott ítélete [EBHT 1998, II-401. o.] 132. pontja). A behozatali vagy kiviteli vámok olyan visszafizetése vagy elengedése, amelyek csak bizonyos feltételek között és a fenti rendelkezések által kifejezetten meghatározott esetekben engedélyezhetők, kivételt képeznek az általános beviteli és kiviteli eljárás alól (lásd e tekintetben a Bíróságnak a C-156/00. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2003. március 13-án hozott ítélete [EBHT 2003, I-2527. o.] 91. pontja).

25 Ebből következően, a méltányossági kikötés és a végrehajtási rendelet 905. cikke együttes rendelkezései alapján a Bizottsághoz intézett kérelmek nem érintik annak a kérdésnek az eldöntését, hogy fennáll-e dömpingellenes tartozás, csupán olyan különleges körülmények fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítására irányulnak, amelyek méltányossági szempontból indokolhatják a behozatali vagy kiviteli vámok visszafizetését (lásd, analógia útján, a fent hivatkozott Sportgoods-ítélet 39–43. pontját és a fent hivatkozott Kia Motors és Broekman Motorships kontra Bizottság ítélet 36–37. pontját). Márpedig a Bizottsághoz benyújtott ilyen kérelem előfeltételezi az adott vámtartozás fennállását, mivel a felperes előtt más jogorvoslati lehetőségek állnak nyitva e vámtartozás fennállásának vitatására, különösen az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) alkalmazásával.

26 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes nem jogosult arra, hogy a dömpingellenes tartozás fennállását ezen eljárás keretein belül vitassa.

27 A fentiekből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított második jogalapról

28 Ez a jogalap két részre osztható. Egyrészről a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy nyilvánvaló értékelési hibát vétett azzal, hogy nem ismerte el a jelen esetben a „különleges helyzet" fennállását. Másrészről a felperes azt állítja, hogy semmiféle csalárd szándék vagy nyilvánvaló gondatlanság nem róható fel neki.

Az első részről

— A felek érvei

29 Először, a felperes kifejti, hogy neki felrótt kötelességszegés „szigorúan alaki" jellegű, amely a vámkódex 204. cikke értelmében nem járt semmiféle valós következménnyel a vizsgált vámeljárás rendes működésére.

30 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az érintett bevitelekre való dömpingellenes vámtétel kivetése kizárólag azon okból, hogy az exportőr által a Közösségben letelepedett első címzett felé történt számlázás nem teszi lehetővé az importőr számára annak bizonyítását, hogy nincs szó dömping kijátszásáról, nagymértékben meghaladja az alkalmazandó szabályozás által elérni kívánt célokat. A felperes arra hivatkozik, hogy a 3319/94 rendelet preamubulumbekezdéseiben leírt célok és a rendelet szövege inkoherens. Azt állítja, hogy a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekezdésében rögzített, a közösségi jogalkotó által elérni kívánt cél a dömpingellenes intézkedéseknek harmadik országokbeli társaságok közvetítésével történő egyes behozatali hálózatok létrehozásával való kijátszásának elkerülése. A jelen ügyben ez a helyzet nem áll fenn, mivel a lengyel exportőrtől először vásárló társaság francia volt. A felperes véleménye szerint amennyiben a közösségi jogalkotó minden háromszereplős behozatalt ki kívánt volna zárni, a 3319/94 rendelet preambulumbekezdései a jogszabály által elérni kívánt cél meghatározását nem korlátozták volna csupán a „harmadik országokbeli társaságok közvetítésével történő egyes behozatali hálózatokra".

31 A felperes vitatja a Bizottságnak az alábbi 50. pontban kifejtett állítását, miszerint az Evertrade azzal, hogy szándékosan kivonta magát a vámhatóság által „látható" kereskedelmi hálózatból, teljesen szabadon rendelkezhetett a felé számlázott árak képzéséről, és ezzel megakadályozta, hogy az illetékes vámigazgatási szerv bármilyen esetlegesen utólagosan bekövetkező árcsökkentéssel kapcsolatos ellenőrzési jogát gyakorolhassa. Azt állítja, hogy amennyiben e vámigazgatási szervnek az Evertrade által a ZAP részére fizetett árral kapcsolatban kétségei voltak, lehetősége volt annak a francia vámkódex 65. cikke szerinti ellenőrzésére. Az Evertrade-nek az utólagos árcsökkentésre való lehetőségével kapcsolatos érvelés ezért nem helytálló. Egyrészről a csalás kockázata ugyanis ugyanolyan mértékű volna, függetlenül attól, hogy a Lengyelországban közvetlenül vásárló személy a megjelölt importőr-e, vagy sem. Másrészről, csalás esetén a francia vámkódex 399. cikke alapján ugyanazokat a jogi szankciókat kellene kiszabni az Evertrade-re, akár elkövetőként a saját nevére lettek volna kitöltve a váméru-nyilatkozatok, akár a csalás érdekeltjeként a saját vevőjének a nevére kerültek volna behozatalra az áruk.

32 Másrészről a felperes arra a tényre hivatkozik, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdése értelmezési problémákat vet fel, és a tagállamokban jelentős számú gazdasági szereplő és vámigazgatási szerv tévesen értelmezte ezt a rendelkezést. A felperes arra hivatkozik, hogy a francia vám- és közvetett adók parancsnoksága 2000.

december 12-i levelében, amelyben arról értesítették, hogy az elengedésre irányuló kérelmét a Bizottsághoz továbbították (lásd a fenti 11. pontot), elismerte, hogy a jelen esetben különleges helyzet áll fenn, mivel az áruk behozatali ára nem volt alacsonyabb a 3319/94 rendelet által meghatározott minimálárnál, illetve hogy egy francia közvetítő társaság által kiállított számla alapján a végső címzett nevében történő forgalomba hozatal is csak a külön vámtétel kivetését indokolta.

33 A felperes érvelése szerint a Bizottság a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdését úgy értelmezi, hogy az két külön vámtételt állapít meg. Egyrészről egy változó vámtételt, amely egyenlő a termék 89 ECU-s tonnánkénti behozatali minimálára, és a termék, tonnánkénti, CIF közösségi határparitáson számított, KVT-vel növelt ára közötti különbségével minden olyan esetben, amelyben a CIF közösségi határparitáson számított ár az 89 ECU-s árnál alacsonyabb, és a behozatalokat közvetlenül a ZAP számlázta ki egy vele közvetlenül kapcsolatban nem lévő importőr felé. Másrészről a fenti rendelkezés egy 19 ECU-s külön vámtételt kivetését írja elő, amennyiben ez a társaság nem közvetlenül az importőr felé számlázott. Mindemellett ez a rendelkezés nem tartalmaz számítási módszert a dömpingkülönbözet kiszámítására, arra az esetre, ha a ZAP által számlázott ár magasabb a tonnánkénti 89 ECU-nél. A felperes vitatja a Bizottság álláspontjának megalapozottságát, amely szerint ilyen esetben a dömpingellenes vámtétel akkor vetendő ki, amennyiben a lengyel exportőr nem közvetlenül az importőr felé számlázott. A rendelkezés egyrészről ugyanis úgy is értelmezhető lenne, hogy csupán arra az esetre állapít meg különbségtételt, amikor a CIF-ár alacsonyabb a 89 ECU-s minimálárnál; másrészről továbbá a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekezdése nem elég konkrét, amennyiben „olyan mértékű változó vám kivetésé[re]" utal, „amely lehetővé teszi a közösségi iparág számára az árak[...] nyereséges mértékre emelését", valamint megállapítja, hogy a külön vámtétel a „dömpingellenes intézkedések kijátszásának elkerülése végett" kerül kiszámításra. A felperes kiemeli, hogy ugyanez a preambulumbekezdés „különböző, harmadik országokbeli társaságok közvetítésével történő egyes behozatali hálózatok" fennállására hivatkozik, amely helyzet a jelen esetben nem áll fenn.

34 A felperes megjegyzi továbbá, hogy a kérdéses vámtarifaszámmal kapcsolatos vámtarifa-mikrofilm tartalma alátámasztja ezt a félreértést.

35 A felperes ezért úgy véli, hogy a jelen esetben különleges helyzet áll fenn, amely azon a tényen alapul, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdése „általánosan téves értelmezésének" köszönhetően élt a dömpingellenes vámtételek megfizetése alóli mentesség előnyeivel a mentesség minden objektív feltételének megfelelő árukra nézve, oly módon, hogy a végső címzettek nevében történő szabad forgalomba bocsátás mellett döntött, miközben ezt az Evertrade társaság nevében kellett volna megtennie; illetve hogy az illetékes vámigazgatási szerv, amely a vámáru-nyilatkozatokat csak az áruk, valamint az azokhoz tartozó dokumentumok vizsgálatát követően vette nyilvántartásba, úgy ítélte meg, hogy a kiegészítő TARIC-kód, valamint az ebből eredő mentesség indokolt volt.

36 Válaszában a felperes vitatja a Bizottság azon érvelését, mely szerint a különleges helyzet fennállása ki van zárva a jelen ügyben, mivel határozatlan számú gazdasági szereplő ugyanebben a helyzetben van. A felperes megjegyzi, hogy helyzetének különlegessége abból következik, hogy a CIF közösségi határparitáson számított ár, amelyen a behozott árukat a ZAP eladta, nyilvánvalóan magasabb volt a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésében meghatározott behozatali minimálárnál, valamint hogy az árukat a ZAP egy francia társaság, az Evertrade felé számlázta ki, amelynek könyvelését a francia vámhatóság ellenőrei szabadon megvizsgálhatták volna. Ezek a körülmények valószínűleg nem általánosan jellemzők határozatlan számú gazdasági szereplőre.

37 Harmadszor, a felperes azzal érvel, hogy az áruk behozatala során az illetékes vámigazgatási szerv, amelynek a behozatal menetének feltételeit pontosan kellett ismernie, korlátozás nélkül elfogadta a vámáru-nyilatkozatokat.

38 A fenti elméletet alapul véve a felperes előadja, hogy az árukat 1-es gazdasági körbe sorolták (amit az is bizonyít, hogy a vámáru-nyilatkozatokat a „CIR1" jelzéssel látták el), amely feltételezi a fizikai és okirati ellenőrzést. Hozzáteszi továbbá, hogy az illetékes vámigazgatási szerv észlelte, hogy a felperes a vámáru-nyilatkozatokban a vámtarifaszámot a dömpingellenes vámtételek kivetése alóli mentes behozatalnak megfelelő 8793-as kiegészítő TARIC-kódra való hivatkozással tüntette fel, és nem a

ZAP behozatalokra alkalmazandó 8795-ös kiegészítő TARIC-kódra hivatkozott, amely behozatalokra a fenti mentesség nem alkalmazható. A felperes szerint az a tény, hogy az illetékes vámigazgatási szerv „ACD" és nem „reconnu" megjegyzéssel látta el a vámáru-nyilatkozatokat, azt feltételezi, hogy ellenőrizte az e nyilatkozatokhoz csatolt dokumentumokat.

39 Következésképpen az illetékes vámigazgatási szervnek észlelnie kellett volna egyrészről, hogy nem volt semmilyen egyezés a vámáru-nyilatkozaton feladóként feltüntetett ZAP, valamint az e nyilatkozathoz csatolt számlát kibocsátó társaság, azaz az Evertrade között, másrészről pedig azt, hogy a feltüntetett kiegészítő TARIC-kód nem lett volna elfogadható az Evertrade által kibocsátott számla alapján, illetve amiatt, hogy a nyilatkozatban megadott érték ebből a számlából származott. Ilyen körülmények között maga az illetékes vámigazgatási szerv hibázott, amennyiben engedélyezte az áruk dömpingellenes vámtétel alóli mentességét.

40 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság anélkül, hogy önmagának ne mondana ellent, egyszerre nem állíthatja azt, hogy az illetékes vámigazgatási szervnek nem lett volna kötelessége meggyőződni arról, hogy a vámáru-nyilatkozatok megfelelnek-e a jogszabályoknak, így utalva a nyilatkozatok megfelelőségének legalapvetőbb vizsgálatát az utólagos ellenőrzés körébe, valamint hogy az a tény, hogy az Evertrade nem tűnik fel közvetlen importőrként, lehetőséget adhatott az utóbbinak a szabályozás kijátszására. A fenti elmélet cáfolata érdekében elég lett volna utólagos ellenőrzés során egyszerűen megvizsgálni az Evertrade által ténylegesen fizetett árat. A jelen esetben egyébként az Evertrade első felszólításra elküldte volna az illetékes vámigazgatási szervnek a kérdéses számlákat.

41 A felperes véleménye szerint az a tény, hogy az illetékes vámigazgatási szerv minden megjegyzés nélkül elfogadta az 1996. augusztus 22-én benyújtott első vámáru-nyilatkozatot, azt eredményezte, hogy a felperes a többi nyilatkozatot is ugyanazon feltételekkel nyújtotta be.

42 Végül a felperes válaszában hozzáteszi, hogy a vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja ugyancsak a vámok elengedése mellett szól.

43 A Bizottság vitatja, hogy a felperes különleges helyzetben lett volna.

44 Elsősorban, az állítólagosan alaki jellegű kötelességszegéssel kapcsolatban a Bizottság megállapítja, hogy a felperes nem hivatkozhat érvényesen a vámkódex 204. cikkére. A Bizottság úgy véli, hogy a „méltányossági vámtartozás-elengedés tárgyában hozott határozatainak ugyanis nem valamely vámtartozás fennállásáról foglalnak állást". A fent hivatkozott 204. cikk eközben a vámtartozás egyik keletkezési módját határozza meg.

45 Másodsorban, a Bizottság vitatja a felperes azon alapuló érveinek helytállóságát, hogy az érintett bevitelekre való dömpingellenes vám kivetése meghaladja a 3319/94 rendelet által elérni kívánt célokat, valamint hogy ugyanazon rendelet 1. cikkének (3) bekezdése jogértelmezési nehézségeket vet fel.

46 Ebben a tekintetben a Bizottság előadja, hogy a következő két „alapvető elv" határozza meg a méltányossági vámtartozás-elengedés megítélését. Egyfelől a Bizottság álláspontja szerint egy olyan objektív jellegű körülmény, amely határozatlan számú gazdasági szereplőre jellemző, nem alapozhatja meg a méltányossági kikötés szerinti különleges helyzet megállapítását (a Bíróságnak az 58/86. sz., Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons ügyben 1987. március 26-án hozott ítélete [EBHT 1987., 1525. o.] 22. pontja). Másfelől, a Bizottság fenntartja, hogy a közigazgatási szervek által esetlegesen vétett hibák vagy hiányosságok csak akkor teszik lehetővé a méltányossági kikötés alkalmazását, amikor ezek a hibák vagy hiányosságok olyan pénzügyi terhet róttak a gazdasági szereplőre, amelynek orvoslását semmilyen jogi úton nem követelheti (a Bíróságnak a 244/85 és 245/85. sz., Cerealmagnimi és Italgrani kontra Bizottság ügyekben 1987. március 12-én hozott ítélete [EBHT 1987., 1303. o.] 17. pontja).

47 A Bizottság véleménye szerint a 3319/94 rendelet preambulumbekezdéseiben foglalt célkitűzések és a rendelet tartalma közötti esetleges inkoherencia fennállása nem alapozza meg a végrehajtási rendelet 905. cikke szerinti különleges helyzet fennállását.

48 Ugyanebben a kérdésben a Bizottság kifejti, hogy a 3319/94 rendelettel kapcsolatos esetleges értelmezési nehézség nem teremt rendkívüli helyzetet a felperes részére a többi, azonos tevékenységet folytató gazdasági szereplőhöz képest, mivel az határozatlan számú gazdasági szereplőt érint.

49 A Bizottság fenntartja, hogy a felperes azon érvelése, miszerint a dömpingellenes vámtétel alternatív számítási módjának tárgya nincs összefüggésben a felperest érintő tevékenységgel, megalapozatlan, ugyanis „minden esetben háromszereplős, közvetítő beiktatásával történő behozatalokról van szó, amelyek magukban hordozzák a (minimáláron alapuló) „változó" dömpingellenes vámtétel kijátszásának kockázatát".

50 A Bizottság hozzáteszi, hogy a felperes azon alapuló érvelése, hogy a ZAP által az Evertrade felé számlázott ár magasabb volt a behozatali minimálárnál, nem releváns. A dömpingellenes külön vámtétel kivetése akkor indokolt, amikor a termelőnek vagy az exportőrnek fizetett árral kapcsolatosan bizonytalanság merül fel. A Bizottság megemlíti, hogy az Evertrade „azzal, hogy a vámhatóság által »látható« kereskedelmi hálózatból szándékosan kivonta magát (oly módon, hogy a vámkezelést nem saját maga végezte el), teljesen szabadon rendelkezhetett a felé számlázott árak képzéséről, és ezzel megakadályozta, hogy az illetékes vámigazgatási szerv bármilyen esetlegesen utólagosan bekövetkező árcsökkentéssel kapcsolatos ellenőrzési jogát gyakorolhassa, amelyet [az Evertrade] kérhetett és kaphatott a lengyel beszállítótól".

51 Harmadsorban a Bizottság megemlíti, hogy a felperes nem érvelhet azzal, hogy az illetékes vámhatóságok elfogadták a kérdéses vámáru-nyilatkozatokat. A Bizottság tagadja, hogy a vámhatóságok jelen esetben hibát követtek volna el, amelynek alátámasztására több érvet hoz fel.

52 Először, a Bizottság megerősíti, hogy a felperes által mondottakkal ellentétben a behozatal során a vámáru-nyilatkozatokat az illetékes vámigazgatási szerv nem fogadta el korlátozás nélkül. Ezen állítás alátámasztása végett a Bizottság azzal érvel, hogy „ténybelileg pontatlan" azt állítani, hogy a vámáru-nyilatkozatok „ACD"

megjegyzéssel történő ellátása a nyilatkozatokhoz csatolt dokumentumok ellenőrzését is magában foglalja. Ez a jelzés csupán azt jelenti, hogy a vámáru-nyilatkozatok a vámjogszabályok követelményeinek megfelelőként kerültek elfogadásra. A Bizottság megállapítja, hogy egy vámáru-nyilatkozatnak dokumentumokkal egyezően történő elfogadása során az illetékes vámigazgatási szerv feladata annak ellenőrzésére korlátozódik, hogy a vámáru-nyilatkozat kötelezően kitöltendő rovatait valóban kitöltötték-e, valamint hogy a kötelezően csatolandó dokumentumokat valóban csatolták-e. Jelen esetben az illetékes vámigazgatási szerv feladata tehát a dokumentumok meglétének ellenőrzésére korlátozódott, nem pedig azok tartalmának ellenőrzésére. Ezért a vámkezelés során nem kellett, hogy sor kerüljön sem a dokumentumok beható ellenőrzésére, sem az áruk fizikai ellenőrzésére.

53 A Bizottság álláspontja szerint a vámáru-nyilatkozatokon feltüntetett „1-es gazdasági kör" jelzés nem mond ellent a fent kifejtetteknek, épp ellenkezőleg, alátámasztja azokat. A Bizottság megállapítja, hogy az „1-es gazdasági körbe" tartozó nyilatkozatok kapcsán a vámhivatal ugyan jogosult az áruk fizikai ellenőrzését elvégezni, de ezt a jelen esetben nem tette meg, amit az „ACD" megjegyzés jelez. A dokumentumok beható ellenőrzése a „2-es gazdasági körbe" sorolást eredményezett volna, amely a jelen esetben nem történt meg.

54 Másodszor, a Bizottság kifejti, hogy kizárólag az illetékes hatóságok aktív magatartásából, illetve felróható tétlenségéből – amelyek esetén minimális beavatkozással is elhárítható lett volna a szabálytalanság — eredő hibák akadályozhatják meg a vámtételek utólagos beszedését. Ez a tény kizárja a vámfizetésre kötelezettek pontatlan nyilatkozatai által okozott tévedéseket (a Bíróság C-348/89. sz. Menacarte-ügyben 1991. június 27-én hozott ítélete [EBHT 1991., I-3277. o.] 23. és 26. pontja).

55 Következésképpen a Bizottság véleménye szerint az a tény, hogy az illetékes vámigazgatási szerv által egy vámáru-nyilatkozat a vámjogszabályoknak megfelelőként került elfogadásra, nem teremt különleges helyzetet, még akkor sem, ha e nyilatkozat vámjogszabályoknak való meg nem felelésének feltárásához szükséges minden elem az illetékes vámigazgatási szerv birtokában is volt a nyilatkozat elfogadásának idején.

56 Harmadszor, a Bizottság fenntartja, hogy a felperes nem alapíthatja érvelését arra, hogy az első vámáru-nyilatkozatot a roueni vámhivatal mindenféle megjegyzés nélkül elfogadta. A Bizottság felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a felperes nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvének megsértésére olyan konkrét biztosítékok hiányában, amelyeket a közigazgatási szervnek kellett volna nyújtania (az Elsőfokú Bíróság T-571/93. sz., Lefebvre és társai kontra Bizottság ügyben 1995. szeptember 14-én hozott ítélete [EBHT 1995., II-2379. o.] 72. pontja). A Bizottság kifejti továbbá, hogy a felperesnek mint vámügynöknek nem lehetett kétsége az „ACD" megjegyzés jelentése felől, és így nem alapozhatott semmiféle jogos elvárást az általa benyújtott vámáru-nyilatkozatok első esetben történt elfogadására.

— Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

57 Amint az a végrehajtási rendelet 905. cikkének szövegéből következik, a behozatali vámok visszafizetése két együttes feltétel teljesülésétől függ, azaz először is valamely különleges helyzet fennállása, másodszor pedig a nyilvánvaló gondatlanság és a csalárd szándék hiánya az érdekelt részéről. Ennek megfelelően elegendő, ha a két feltétel közül az egyik hiányzik ahhoz, hogy a vám visszafizetését megtagadják (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-290/97. sz., Mehibas Dordtselaan kontra Bizottság ügyben 2000. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-15. o.] 87. pontját).

58 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság úgy ítélkezett a fent hivatkozott rendelkezés kapcsán, hogy azon elemek, „amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható csalárd szándék vagy nyilvánvaló gondatlanság okozott", akkor állnak fenn, ha olyan tények állapíthatók meg, amelyek a kérelmezőt a méltányossági kikötést alátámasztó célkitűzés fényében az ugyanazon tevékenységet gyakorló más gazdasági szereplőkhöz képest rendkívüli helyzetbe juttathatják (a fent hivatkozott Trans-Ex-Import-ítélet 22. pontja, valamint a Bíróság C-253/99. sz. Bacardi-ügyben 2001. szeptember 27-én hozott ítélete [EBHT 2001., I-6493. o.] 56. pontja).

59 A felperes azon érvelésével kapcsolatosan, miszerint a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdése értelmezési problémákat vet fel (lásd nevezetesen a fenti 32–35. pontot), illetve hogy a tagállamokban jelentős számú gazdasági szereplő és vámigazgatási szerv ezt a rendelkezést tévesen értelmezte, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy annak szövege nem eredményez említésre méltó értelmezési nehézséget.

60 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdése egyrészt egy változó dömpingellenes vámtételt állapít meg, amely akkor kerül kivetése, ha forgalomba bocsátott behozatalok közvetlenül, bizonyos lengyelországi exportőrökkel vagy termelőkkel, többek között a ZAP-pal, kapcsolatban nem lévő importőr felé kerültek kiszámlázásra, abban a esetben, ha a CIF közösségi határparitáson számított, KVT-vel növelt ár alacsonyabb a termék 89 ECU-s tonnánkénti, behozatali minimáláránál, másrészt pedig egy meghatározott mértékű vagy külön vámtételt, amelyet akkor kell kivetni, ha a szabad forgalomba bocsátott behozatalok nem közvetlenül az exportőrrel vagy a termelővel kapcsolatban nem lévő importőr felé kerülnek számlázásra.

61 A 3319/94 rendeletből következik, hogy e rendelet 1. cikke (3) bekezdésének első albekezdése által meghatározott változó vámtétellel szemben a hivatkozott rendelkezés második albekezdésében foglalt külön vámtétel a CIF közösségi határparitáson számított ár és a 89 ECU-s tonnánkénti, behozatali minimálár különbségétől függetlenül akkor kerül kivetésre, ha a szabad forgalomba bocsátott behozatalok nem közvetlenül az exportőrrel vagy a termelővel kapcsolatban nem lévő importőr felé kerülnek számlázásra.

62 A külön vámtétel, amint azt a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekezdése is kiemeli, a közösségi jogalkotó azon akaratából került megállapításra, hogy mindenképpen elkerülhető legyen a dömpingellenes intézkedések kijátszása olyan behozatalok útján, amelyeket a megnevezett exportőrök vagy termelők nem közvetlenül a velük kapcsolatban nem lévő importőr felé számláznak ki. A 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdése olyan eseteket határoz meg, amelyekben az exportőr vagy a termelő nem közvetlenül a velük kapcsolatban nem levő importőr felé számlázott az összes háromszereplős behozatal kizárása végett, amelyek magukban hordozzák a dömpingellenes intézkedések kijátszásának kockázatát.

63 A jelen esetben az iratokból az derül ki, hogy a felperes által 1996. augusztus 22-én és 23-án, valamint szeptember 17-én szabad forgalomba bocsátott három rakományt a ZAP nem közvetlenül a címzett vállalkozások felé számlázta ki, hanem az Evertrade-nek, amely azután a rakományokat továbbszámlázta a címzett vállalkozások felé. Mivel a ZAP nem közvetlenül a címzett vállalkozások felé számlázta ki az árukat, a felvázolt helyzet egyértelműen a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdésének alkalmazási körébe esik.

64 Ezt az álláspontot nem cáfolja meg a felperes azon érvelése, miszerint a kérdéses behozatalokra történő dömpingellenes vámkivetés meghaladná a 3319/94 rendelet által elérni kívánt célokon, mivel a felperes felvetése szerint a jelen esetben nem volt szó a dömpingellenes intézkedések kijátszásáról, illetve az Evertrade által fizetett ár ellenőrizhető volt.

65 Az Elsőfokú Bíróság először is emlékeztet arra, hogy a felperes a jelen eljárás keretében nem vitathatja a dömpingellenes tartozás fennállását. Következésképpen a felperes által a jelen jogalap keretében az Evertrade által a ZAP-nak fizetett tényleges árra vonatkozóan előadott érvei nem állják meg a helyüket.

66 Másodszor, a fenti 59–62. pontban kifejtettek szerint, a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében meghatározott szabály egyáltalán nem kétértelmű, és a rendelet rendelkezései hatékony érvényesülésének megőrzése miatt került megállapításra, azzal a céllal, hogy ki lehessen zárni a dömpingellenes intézkedések háromszereplős behozatalok segítségével történő kijátszásának kockázatát, amelyek alkalmasak a CIF közösségi határparitáson számított árak mesterséges megemelésére, lehetővé téve ily módon a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében meghatározott, változó vámtétel kivetésének kijátszását. Ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy nem szükséges a dömpingellenes intézkedések kijátszását megállapítani ahhoz, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdése alkalmazható legyen. Ellenkezőleg, a

3319/94 rendeletből az következik, hogy a dömpingellenes intézkedések kijátszása kockázatának vélelme igazoltnak minősül, amennyiben a behozatalokat az exportőr vagy a termelő nem közvetlenül a velük kapcsolatban nem lévő importőr felé számlázza ki. E feltételek mellett a ZAP által tanúsított termék tonnánkénti, 19 ECU-s külön vámtétele jogosan került kivetésre.

67 Még ha feltételezzük is a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdésével kapcsolatos, a felperes által hivatkozott, állítólagos értelmezési nehézségek fennállását, e nehézségek nem igazolják a felperes kérelmében hivatkozott különleges helyzet teremtésére alkalmas körülmények fennállását. A kérdéses nehézségek ugyanis ugyanolyan módon érintenek minden, Lengyelországból származó oldott karbamid és ammónium-nitrát-oldat keveréket importáló gazdasági szereplőt, továbbá nem teremt rendkívüli helyzetet a felperes esetében a többi, azonos tevékenységet folytató jelentős számú gazdasági szereplőhöz képest.

68 Következésképpen, a felperesnek nem sikerült bizonyítania a végrehajtási rendelet 905. cikke szerinti különleges helyzet teremtésére alkalmas körülmények fennállását.

69 A felperesnek a neki felrótt kötelességszegés kifejezetten alaki jellegére vonatkozó érvelését illetően megállapítandó, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének olvasatában, valamint e rendelkezés céljára tekintettel az exportőr vagy a termelő által velük kapcsolatban nem lévő importőr felé történő közvetlen számlázásra vonatkozó, változó vámtétel kivetését lehetővé tevő feltétel a felperes állításával szemben nem pusztán formai jellegű. E feltétel fel nem ismerése ugyanis valódi következményekkel jár a vámeljárás rendes menetére, mivel a különböző behozatali hálózatok létezése növeli a dömpingellenes intézkedések kijátszásának kockázatát.

70 Ezen túlmenően, amint azzal a Bizottság jogosan érvelt, a közvetlen számlázás hiánya nem tartozik a végrehajtási rendelet 859. cikkében meghatározott, a vámeljárás rendes menetére valós következményekkel nem járó kötelességszegések sorába, amelynek fényében kell a vámkódex 204. cikkében foglaltakat értelmezni (lásd e tekintetben a Bíróság C-48/98. sz., Söhl & Söhlke ügyben 1999. november 11-én hozott ítéletét [EBHT 1999., I-7877. o.] 43. pontját).

71 A felperes fenntartja továbbá, hogy a kérdéses vámáru-nyilatkozatokat az illetékes vámigazgatási szervnek nem kellett volna elfogadnia, tekintettel arra, hogy nem volt semmilyen egyezés a vámáru-nyilatkozaton feladóként feltüntetett lengyel társaság, valamint a nyilatkozathoz csatolt számlát kibocsátó társaság között.

72 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez az érv a francia hatóságok kérdéses dokumentumokra vonatkozó kezelésének, vagyis azoknak az „ACD" megjegyzéssel való ellátásának helytelen értelmezésén alapul. Ahogy azt a Bizottság védekezésében kifejtette (lásd a fenti 52–53. pontot), az „ACD" megjegyzés csupán azt jelenti, hogy a vámáru-nyilatkozat kötelezően kitöltendő rovatait valóban kitöltötték, valamint hogy a kötelezően csatolandó dokumentumokat valóban csatolták. Ennélfogva a három rakomány szabad forgalomba bocsátása a vámáru-nyilatkozatok fenti megjegyzéssel való ellátását követően nem jelentette a kérdéses vámáru-nyilatkozatokban, illetve az azokhoz csatolt dokumentumokban szereplő adatok érvényességének, illetve hitelességének a francia vámhatóságok részéről történő megerősítését, és nem képezte akadályát az adatok – a felperes által az importőr nevében feltüntetett TARIC-kóddal kapcsolatos feltételekre vonatkozó, vámhivatal általi — utólagos ellenőrzésének.

73 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikkének (3) bekezdésében külön említett lengyel exportőrök vagy termelők egyike, a ZAP, amelynek termékeire – bizonyos feltételek teljesülése esetén — változó dömpingellenes vámot kell kivetni, a vámáru-nyilatkozatokon exportőrként, a Franciaországban letelepedett társaságok pedig címzettként voltak feltüntetve. Ezen túlmenően a kérdéses vámáru-nyilatkozatokon a 8793-as TARIC-kódot tüntették fel, amelyet akkor kell alkalmazni, ha a szabad forgalomba bocsátott behozatalokat közvetlenül a 3319/94 rendeletben felsorolt valamely lengyelországi exportőrrel vagy

termelővel közvetlen kapcsolatban nem lévő importőr felé számlázták. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének alapján alkalmazandó, változó dömpingellenes vámtétel kivetéséhez szükséges feltételek betartására vonatkozó szabálytalanság abban áll, hogy a ZAP által a címzett vállalkozások felé közvetlenül kiállított számlák nem kerültek csatolásra a vámáru-nyilatkozatokhoz.

74 Meg kell említeni továbbá, hogy a jelen ügyben nem arról van szó, hogy a megfelelő számlák, azaz a lengyel exportőr és a címzett vállalkozások közötti közvetlen számlák helyett tévedésből helytelen számlák kerültek csatolásra. A ZAP ugyanis a címzett vállalkozások nevére egyáltalán nem állított ki a számlát, ugyanis a kérdéses ügyletek két szakaszban mentek végbe (lásd a fenti 8. pontot).

75 Az Elsőfokú Bíróság ebből következően úgy véli, hogy az adott körülmények között a francia vámhatóságoknak nem volt kötelessége a kérdéses vámáru-nyilatkozatok elutasítása, és maguk a francia vámhatóságok nem hibáztak, amikor az említett vámáru-nyilatkozatokat „ACD" megjegyzéssel látták el, mielőtt a vámáru-nyilatkozatokban foglalt információk és a nyilatkozatokhoz csatolt számlákban foglalt adatok és az azokhoz csatolt számlák vizsgálatából származó adatok megegyezését ellenőrző, alaposabb vizsgálatot folytattak volna. Kiemelendő ugyanis, hogy az importőr és a nevében eljáró vámügynök felelős a kérdéses vámáru-nyilatkozatokban foglalt adatok tartalmáért. Ezért amennyiben az alapos vizsgálatot követően az derült ki, hogy a kérdéses adatok tévesek voltak, ez mégsem azt jelenti, hogy a francia vámhatóságok hibáztak volna, amikor a termékeket az „ACD" megjegyzés feltüntetése következtében szabad forgalomba bocsátották.

76 A felperes azon panaszának vonatkozásában, hogy az első vámáru-nyilatkozat 1996. augusztus 16-án történt, francia vámhatóságok általi megjegyzés nélküli elfogadása arra indította a felperest, hogy a következő nyilatkozatokat ugyanolyan feltételekkel nyújtsa be (lásd a fenti 41. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy a jelen esetben csak három vámáru-nyilatkozat került benyújtásra az egy hónapnál rövidebb, azaz a 1996.

augusztus 22-e és szeptember 17-e közötti időtartam alatt (lásd a fenti 9. pontot). Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ennek az időtartamnak a rövidsége nem adott ténylegesen lehetőséget a francia vámhatóságoknak az első vámáru-nyilatkozatnak a többi vámáru-nyilatkozatok beadását megelőzően történő alapos vizsgálatára, és ebből következően az első nyilatkozatban található hiba felfedezésére.

77 Mindenesetre, még ha a francia vámhatóságok a három rakomány szabad forgalomba bocsátása során alaposabban meg is vizsgálták volna a felperes által benyújtott dokumentumokat, és felfedezték volna a felperes által a nyomtatványban feltüntetett TARIC-kóddal kapcsolatosan elkövetett hibát, ez a körülmény nem változatott volna sem a kérdéses kereskedelemi ügyletek tényleges mibenlétén, sem azon a tényen, hogy a rakományokra vonatkozóan kettős számlázásra került sor, először a ZAP és az Evertrade, majd az utóbbi társaság és a címzett vállalkozások között, amely miatt meghatározott összegű dömpingellenes vámtétel kivetése volt helyénvaló. Mindezek alapján megállapítható, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát annak megállapításával, hogy a jelen eset körülményei nem eredményezték a méltányossági kikötés és végrehajtási rendelet 905. cikkében meghatározottak alapján különleges helyzet előállását.

78 Figyelembe véve a fenti megállapításokat, e jogalap első részét el kell utasítani.

79 A végrehajtási rendelet 905. cikkében meghatározott behozatali vámok visszafizetésére vonatkozó konjunktív feltételek egyikének hiánya miatt a fenti jogalap második részét nem kell megvizsgálni.

80 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

A megtámadott határozat alaki hibájára alapított harmadik jogalapról

A felek érvei

81 A felperes állítása szerint a megtámadott határozat alakilag szabálytalan, mert nem tartalmaz a felperesre vonatkozóan semmiféle hivatkozást. A felperes azt állítja, hogy az egyetlen arra utaló jel, hogy ez a határozat reá nézve alkalmazandó, az volt, hogy megtámadott határozatban feltüntetett vámtételek összege és az elengedésre irányuló kérelem tárgyát képező összeg megközelítőleg hasonló nagyságú volt. Ez a tény annál is inkább sérelmes a felperesre nézve, mivel a jelen esetben eseti döntésről van szó, amely nem lehetne általános jellegű.

82 A Bizottság fenntartja azt az álláspontját, hogy a megtámadott határozat alakjában szabályos, és nem került sor a lényeges alaki szabályok megszegésére.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

83 Meg kell említeni, hogy amint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozta, sem a végrehajtási rendelet 905. cikke, sem e rendeletnek a méltányossági kikötés alkalmazásával történő vámelengedést szabályozó további rendelkezései nem kötelezik a Bizottságot arra, hogy ezen eljárás során hozott határozatában a vámelengedést kérelmező nevét feltüntesse. E rendelkezésekből az derül ki, hogy az a tagállam továbbítja az ügyet a Bizottságnak elbírálásra, amelynek joghatósága alá tartozik a határozatot hozó vámhatóság. Ezt követően a Bizottság értesíti az érintett tagállamot a különleges helyzet fennállásáról, illetve fenn nem állásáról hozott határozatáról.

84 A felperes mindenesetre azt nem vitatta, hogy a megtámadott határozatról a francia vámhatóságok értesítették. Ezenfelül az iratokból kiderül, hogy a Bizottság 2001. szeptember 27-én kelt levelében értesítette a felperest, hogy annak a francia hatóságok által a Bizottsághoz eljuttatott, behozatali vám elengedése iránti kérelmét megkapta, továbbá tájékoztatta az ügy elemzéséről annak érdekében, hogy a felperes élni tudjon védekezéshez való jogával. A Bizottság ezen túlmenően e levelében jelezte, hogy az elengedésre irányuló kérelmet REM 06/01. hivatkozási számon vették nyilvántartásba, azaz a megtámadott határozatban feltüntetett számon. Ez a hivatkozási szám tehát lehetővé tette a felperes számára, hogy a francia hatóságok által a Bizottsághoz benyújtott, elengedés iránti kérelem és a megtámadott határozat közötti kapcsolatot kétségtelenül felfedezze.

85 A fenti megállapításokból következően e jogalap megalapozatlan, és ezért azt el kell utasítani.

86 Mivel a megtámadott határozat ellen felhozott jogalapok egyike sem volt bizonyított, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

87 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperes maga viseli saját, valamint a Bizottság költségeit.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. szeptember 21-i nyilvános ülésen.

H. Jung P. Lindh

hivatalvezető elnök